

עילוי הנשמה של ר' אברום

לפני חמשה שבועות קטלו כדורי הפראיזן חמשה ילדים בכפר שפריר. השבוע התגברה שמחתיהחיים הראשונית של כתייהחסידים המופלאה על זכר האסוף. בריתיהמילה של נכדו הראשון של רבי אברום, האחראי על בטחון הכפר, הפך למאורע רווי שמחה, התעלות-נשמה וזודקה. החב"דים, המאמינים כי הנשמה הבהמית מוצאת מגוף האדם בעזרת השיר ושמתיהחיים, שוב הפגינו שאינם מפגרים אחרי אבותיהם.

ש תנז" קרא אברום. לא היה צריך להפציר באורחיו. הכוסית נתמלאו כי אילו מאליהן. הסיכוב הראשון נסתיים, החל תור המעשיות.

פעם, סיפר אחד החסידים, התרחץ דויד המלך בבית-מרחץ. לפתע גילה כי היה ערום והתבייש בערותו. אלא שבאותו רגע

ב עני הזקנים רבו ברכבת של אחר-הצהרים, שנסעה מתל-אביב לירושלים. אך רובם הגדול ירדו בתחנה הראשונה: שפי-ריר. הם היו מזומנים להשתתף בשמחת הברית בביתו של רבי אברהם מיר, הידוע יותר בשם-החיבה אברום.

מלות השחר, התכונן הרב לעילוי נשמתו. הוא גמע כוסית קטנה — כדי שיוכל לחשוב בבהירות. אחר כך שתה כוסית שניה — כדי שיוכל לקבל את פני אורחיו. הם באו בעשרותיהם. לפני שקיעת החמה נטשו חושבי הכפר את כתייהם. מיהרו לשמוח בשמחתו של אברום, בהכניסו את נכדו הראשון לברית אברהם-אבינו. כי רבי אברום לא היה סתם תושב, הוא האורח מספר אחד של כפר שפריר.

שניים רבו? אברום מפשר.

מישהו מחפש עצה? אברום מוכן ומוזמן. מחפשים חבר לשתייה? אין כאברום לי צורך זה.

ה חרר בבית השיכון הקטן של הרב אברום היה מלא וגדוש, בחוץ הצטופפו אורחים נוספים. המוהל בייך על המילה. התינוק עבר מיד ליד, וזה לעשרות סנדקים שהחזיקוהו בידיהם עד הגיעו אל הסנדק הישמי, הוא רבי אברום סבו.

התוספת האחרונה למשפחת מיר צרחה ככרוכה. הזקן אל התרגש במיוחד. "שמך יהיה פנחס!" קרא בצהלה, "על שם אבי אביך. הוא היה שתיין גדול."

מיד לאחר שנכנס לברית אברהם-אבינו, נכנס הנצר לברית חב"ד. אברום סבל צמר-גפן בקוניאק, נתן לתינוק למצוץ. פנחס מצץ עד הטיפה האחרונה, לגאוותו הרבה של סבו. "אמרת לי כמך, התפאר בפני חבריך. הוא יהיה שתיין כדת."

התינוק כבר ישן את שנת-שיכרותו הראשונה.

ה רך הנולד, פנחס בן-מרדכי לוי, עובר מיד ליד, מזכה את כל המחזיק בו במצוה.

רגע לפני המילה. האב מתכופף על התינוק, שעה שהמוהל שולף את סכיניו.

נוכר במצוות המילה. הוא מיד התלכש ורץ החוצה לומר הלל על המילה, וכך יצא ממבוכתו.

החל הסיכוב השני. שוב הורקו הכוסות בתנועה חטופה. "רבותי!" נשמע קול אל-מוני, "שירו ניגון!"

מיד בקע שיר מפיות צעירים וזקנים: "אין אתמול, אין מחר. יש רק היום, שתו שיכר!"

מישהו נזכר לפתע: "מה שלום אשתך, רב אברום?"

אברום נשתקק לרגע בחימה מדומה, אחר החל בסיפור ארוך על הבעל-שם-טוב, מייסד החסידות. פעם ביקר הבעל-שם-טוב בעיירה קטנה ושם ראה אשה מטרידה את בעלה ללא הרף. הבש"ט תמה, הרי גבר חסון ובריא היה הבעל ובכל זאת שתק לאשתו. הסביר לו היהודי: "הייתי מלאך קטיגור בבית-דין של מעלה. פעם הגיעו לשמים יהודי, ומשנשאל מדוע לא שמר מצוות, טען להצדקתו כי אשתו הרשעה הטרידה אותו ומנעה ממנו קיום מצוות. מה? בגלל אשה לחתר על מצוות? צעקתי. לא רצו לקבל את דעתי ועשו אותי לבן-אדם, בעל לאשה רעה כפי שאתה רואה. כעת אני טובל הכל, ובלכד שהרשע הוא לא יצא זכאי בשמיים."

הבעל-שם-טוב לא מצא מענה.

ובאתה, פנה אברום לשואלו, רק לחצי שעה נפטרתי מיראתך של נשים, ואתה כבר שואל לשלום אשתי?"

ה בקבוקים הריקים נעממו. חלגה חלגה... בקע שיר-העם הרוסי מגרונות החסידים. "אני יחפן, אני צריך כלום. אבל אני גם אוהב את מקסים גורקי. חלגה וול-גה..."

שוב פנה הרב אברום אל בנו בקריאה היקבועה: "ר"ש! תנו צ'וב י"ש!"

"אין יותר, ענה הבן.

"אז לך לצרכניה!" ציווה האב.

"אין גם שם, היתה התשובה.

"אם אין י"ש בצרכניה, פסק אברום, למה לנו צרכניה?"

אל אברום הצטרף ידידו, מנהל הישיבה המכובד מלוד. השניים יצאו במחול, תחילה בחוסר בטחון, מתנדנדים, אחר-כך כמהירות, ברגליים בטוחות. הם עלו על ספסל, המ שיכו לרקוד; עלו על השולחן והרקידו את הכוסות ובקבוקים; ירדו חזרה אל הרצפה והרקידו לא נפסק. רק מדי פעם היו נפרדים, שותים כוסית וממשיכים.

אני כל כך אוהב אתכם, כל כך אוהב אתכם! זימר הרבי, "אני אוהב את ארמת המולדת. יעקב אבינו נישק אותה, גם אני נישק אותה, אנשק אותה... כי טוב להיות יהודי בארץ-ישראל, לאהוב שמים ולשמח בחלקי... אני אוהב אתכם."

כעבור חצי שעה, אחרי כמה סיבובי הכוסית, מרים ר' אברום את קולו בשיר.

הנשמה עלתה. וגם אברום, המחזיק בבקבוק, עלה על השולחן ורוקד ריקוד חסידי.